

за Сребърна. Ала Сребърна бѣ въ чужди рѣцѣ! И намѣри, че съ богатството си най-добрѣ е половината да завещае за освобождаване на Сребърна, а остатъка за овѣковѣчаване памятьта му тамъ въ нѣщо, което се вижда.

Какъ да се увѣковѣчи името му, той искаше да се допита до другаря си Петра Габара. Но и самъ намираше, че така, както е намислилъ, ще бжде най-добре.

Съ тази мисль Андрей Поряза заживѣ, безъ да я съобщава нѣкому. Той искаше добре да обсъди; точно да прѣсмѣтне всичко и съ готовъ планъ да излѣзе предъ Петъръ Габара.

Тая мисль му даде нови сили; извика въ него нови планове — и съ новъ жаръ се залови за работа. Той искаше да утрои богатство. Защото намираше, че за неговата цѣль трѣбать много пари.

И съ новъ жаръ той се залови за работа; намѣри смисль въ живота. Разработи се тѣй, както работѣше предъ четвъртъ вѣкъ.

Петъръ Габара гледаше другаря си и се очудваше на негова трудъ. Често го навѣстяваше мисль да запита Поряза, ала мисльта му по намѣренъ синъ и желанието му да се завърне въ Сребърна, тѣй го занимаваха, че не му оставаше време да запита приятеля си.

Двамата другари нѣщо се отдалечаваха.

Андрея Поряза работѣше съ вѣра и чакаше да закръгли богатство и да изненада Петра. Петъръ Габара престана да излиза на улицитѣ, вглѣбенъ по мисль за сина си и своето имѣние.

Следъ всѣко писмо получено отъ Сребърна, той по цѣли дни се уединяваше; мислѣше по онова що му съобщаваха. И когато той разбираше колко е занемаренъ домъ и имотъ; какво става съ негова добитѣкъ — още по му домиляваше за бащино огнище.